

Allan Svensson spelade Jago i *Othello* på Romateatern

– Han är ju lite småkul Jago, och det måste man visa

I somras spelade Allan Svensson Jago i Thomas Segerströms uppsättning av *Othello* på Romateatern. Innan dess hade han hunnit med några andra Shakespeareroller, såsom Tybalt i *Romeo och Juliet* (1983), Jaques i *Som ni vill ha det* (1984) och Petruchio i *Så tuktas en argbigga* (1984), alla på Stockholms stadsteater, samt Tobias Rap i *Trettondagsafton* (2002) på Dramaten.

JAGO BRUKAR IBLAND SPELAS SOM den skurk han är, men Allan Svensson tycker att man också måste visa att han också har andra sidor.

– Han är ju lite småkul Jago, och det måste man visa. Han är underhållande, men sedan måste jag vara väldigt tydlig när jag stramar åt, så att man ser att det finns en svärta. Men det måste vara både och, för annars blir det oförklarligt hur han lyckas lura alla.

VI TALAR OM SCENEN DÄR JAGO på ett skickligt sätt lyckas så ett frö av osäkerhet hos Othello, och få denne att tvivla på sin frus trohet. Allan Svensson kallar det för en nyckelscen, och han tycker det är viktigt att där säga replikerna på rätt sätt:

– Jago kan inte säga bestämt och rakt ut till Othello: ”VAR PÅ ER VAKT!” För att få det att fungera måste jag linda in det: ”Var på er vakt ... ja, nu kanske jag gick för långt, jag vet, men jag vill er väl, bara så ni vet det ... jag ska inte .. förlåt, herr general ... tänk inte mer på det här.” Annars blir det obegripligt hur Jago lyckas lura alla och få Othello på fall.

ALLAN SVENSSON KOMMER ATT TÄNKA på en som han tycker svindlande parallell:

– Jag läser mycket historia och har sedan barnsben varit intresserad av andra världskriget. Vad jag inte förstår är varför man alltid bara visar Hitler i toppfasen när han håller tal; när han skriker och är galen. Man visar aldrig hur han började: oerhört lugnt, nästan trevande, för att sedan öka. Annars blir han obegriplig. Som barn frågade jag mig hur man kunde lyssna

Allan Svensson. Foto: Roland Heiel

på en sådan galning. Men ... han var väldigt charmig och vänfast, han var populär, hade humor. När han sedan fått ”massan” i fällan, så satte han in stöten. Men för att det ska fungera måste det finnas något tilltalande. På samma sätt skulle det inte fungera om Jago skrek: ”AKTA DIG! HON ÄR SÄKERT OTROGEN!”

ALLAN SVENSSON TYCKER ATT HAN har en ballast att släpa på, något han måste tänka på när han spelar en roll som Jago i *Othello*:

Allan Svensson som Jago. Foto: Niclas Brunzell

– Om jag, Allan Svensson, som gjort en folkkär komedigubbe¹, säger något på scen som är väldigt roligt, då blir folk glada. De tycker det är kul och tänker sig att det ska bli komedi. Och när jag spelar komedi är just det väldigt tacksamt, för då har jag mycket gratis. Men så är det inte när jag spelar något dramatiskt, som när jag gjorde Jan Stenbeck i *Fursten* på Uppsala stadsteater. Då var det ännu svårare, för där svängde det hela tiden mellan komik och allvar, och på slutet när han dör, blir det direkt gripande. Det gick, men man fick vara väldigt tydlig i svängarna, för publiken kan lätt fråga sig om det är komik eller allvar. I *Angels in America* som jag gjorde på Stockholms stadsteater, så finns inte alls det problemet, för det är drama rakt igenom.

TOBIAS RAP I TRETTONDAGSAFTON ÄR en annan roll som Allan Svensson spelat. Han ser en tydlig parallell mellan relationen Jago – Rodrigo å ena sidan, och Tobias Rap – Andreas Blek av Nosen å den andra.

– Jago säger om Rodrigo: ”Ska jag umgås med en idiot så vill jag roa mig på hans bekostnad”. Det är precis samma sak som Tobias Rap gör med Andreas Blek av Nosen.

ATT DET NU BLEV ANDRA GÅNGEN Allan Svensson spelade med i *Othello* hade han nästan glömt. Jag påminner honom om att han spelade ”en ädling” i Johan Bergensträhles uppsättning på Stockholms stadsteater 1978.

– Ja, det var det första jag gjorde när jag kom till stadsteatern efter scen-skolan. Mats Bergman och jag spelade varsin ädling som sprang in och lämnade nyheter. Den uppsättningen sändes sedan i radio, och jag satt hos mina föräldrar i Värnamo och lyssnade. Och så kom då rollistan: ”Ädlingen 1: Allan Nilsson”, sa man. Och min far blev upprörd och sa: Här betalar man licens! Det är ju bedrövtligt!”

Intervju: Roland Heiel

¹ Gunnar Svensson i komediserien Svensson, Svensson